

— Monsieur, je connais aussi la langue bulgare.

— Па што се не јављаш, него...?

— Срам ме. Поарно је како ти збориш.

И онда му ја објасним да је то македонско наречје нашега језика. Кад би најзад он говорио и чисто бугарски, опет је све на крају крајева што и српски и хрватски. Да остадох још који дан, уписах га у „Орјуну“.

А ресторатер на лађи „Бриони“ учинио ми је пријатно изненађење да зна »aussi la langue croate«. Па као очекује потврду с моје стране да сам и ја упознат с тим страним језиком.

Већ „шеф карабинијера у Санти Каранти“, како ми се звучно претставио један жандармеријски поднаредник Албанац, говорио је српски после једног минута.

И тако се од Тиране, па морем у круг до Скопља, говори нашим језиком. Возовима се много мање швапча него што је то раније било. И у том ће знаку Југославија победити на крају свију потреса.

Па смо се тако разговарали и с мајором господином Гиларди, за чији смо сто сели: ја, један Рус, професор језика и г. Шинковец, инжињер. Интересантно друштво. А лепо је то мајор претставио речима:

— Све што европска центрифугална сила одбаца с ма које даљине, задржи се на тлу албанском.

Дуго сам се мислио на кога ми личи г. Гиларди са својом атлетском структуром, четвртастом црном брадом, држањем бившег аустријског официра и посебном жељом да себи да изглед средњевековног витеза. Sans peur вероватно, sans reproche ко ће му знати због дуге историје. И сетио сам се. На учитеља борења у „Грађанину — племићу“ бар како га играју у режији г. Верешчагина. Али много му је дугачка историја. Рече да је дванаесте године био с нама уз Ису Бољетинца. Петнаесте с Бугарима противу нас. После је њих оставио, па пришао Аустријанцима. Осамнаесте изгледа да су га наши протерали из Хрватске. Примио је албанско поданство и њихов је мајор. Двадесете је учествовао у препаду противу нас код Пишкопеје.

— А добро смо онда навалили, шта велите ?